

РЕШЕНИЕ

№ 1811

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **10121** по описа за **2012** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от управителя Т. Б. М., чрез процесуалния му представител адвокат В. А. от САК срещу съдебно решение от 14.08.2012 година, постановено по н.а.х.дело № 6047/2011 година по описа на Софийски районен съд, 93 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2202128/17.12.2010 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), като наложената имуществена санкция е за неизпълнение на дадено задължително предписание.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се явява и не изпраща представител за участие в производството.

Ответникът дирекция „Инспекция по труда” [населено място], чрез

процесуалния си представител юрисконсулт Славей С. моли жалбата да бъде оставена без уважение, а решението на първоинстанционния съд потвърдено като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна. Моли съда да потвърди решението на районния съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Приел е, че при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на 12.11.2010 година настоящият касатор – [фирма] в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е изпълнил задължително предписание № 6, дадено в протокол за извършена проверка от 08.10.2010 година и връчен на управителя на дружеството на същата дата, а именно: в обект на предприятието – офис в [населено място],[жк],[жилищен адрес] вх. „7”, където се полага наем труд, да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работната заплата, в точа число и поименни графици за работа за периода за който е установено сумирано изчисляване на работното време, със срок на изпълнение 13.10.2010 година. След приключване на последващата документална проверка на 29.11.2010 година е бил съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който издадено процесното наказателно постановление.

От правна страна първоинстанционния съд е приел за установено по категоричен и безспорен начин, че извършеното деяние е нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, доколкото работодателят не е изпълнил задължителното предписание на контролния орган в дадения срок /13.10.2010 година/, да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работната заплата, в това число и поименни графици за работа за периода за който е установено сумирано изчисляване на работното време. Приел е, че акта за установяване на административното нарушение е връчен съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, на управителя на дружеството – Т. Б. М., съответно е подписан от последния в това му качество. При извършената служебната проверка на атакуваното постановление съдът не е открил съществени процесуални или материално-правни пороци, които да доведат до неговата отмяна - доколкото наказателното постановление е издадено от компетентния за това орган, при спазване на предвидените от закона формални предпоставки за това, при спазване на предвидената от закона процедура, като притежава изискваните от закона реквизити и санкционира реално извършено от санкционираното лице деяние, което представлява административно нарушение.

Административен съд – София град, Шести касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението.

За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно постановено при спазване на процесуалните правила и материалния закон.

Настоящата касационна инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи. Дадените задължителни предписания са връчени на 08.10.2010 година с протокол за извършена проверка от служители на Д "ИТ" и са влезли в законна сила, съответно не са предмет на оспорване по делото, както и първоинстанционният съд не е бил длъжен да изследва обстоятелствата, констатиращи при проверката, извършена на 05 и 08.10.2010 година. При връчването на протокола са посочени сроковете и органите, пред които предписанията могат да се оспорят по административен и съдебен ред, но работодателят не се е възползвал от правото си на жалба, поради което предписанието по т. 6 е влязло в сила. Допълнително преразглеждане на неговата правилност и законосъобразност в процеса по обжалване на издаденото след това наказателно постановление е недопустимо и противоречи на принципа за валидиране на административните актове, след изтичане на предвидените преклузивни срокове за оспорването им.

АУАН и НП са издадени при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон и в тази връзка е неоснователно възражението на касатора, че проверявания обект, представляващ офис, находящ се в [населено място],[жк],[жилищен адрес] вх. „7” не представлява обект, в който се полага наем труд, тъй като видно от приложения протокол за извършена проверка от 05 и 08.10.2010 година извършена в присъствието на управителя е установено, че в офиса се полага наем труд от лицето Д. П. Ф. на длъжност „продавач”, в подкрепа на който факт е трудов договор от 04.10.2010 година и справка от ТД на НАП вх. № 22388103257018 от 06.10.2010 година. В случая неизпълнението на трудовото законодателство се състои в неизпълнение на дадено предписание от контролния орган в присъствието на управителя на настоящия касатор и в качество си на работодател последния е бил длъжен да държи на разположение на контролните органи екземпляр от правилника за вътрешния трудов ред и документи свързани с разпределението на работното време и организацията на работната заплата, в това число и поименни графици за работа за периода за който е установено сумирано изчисляване на работното време, който срок на изпълнение е изтекъл на 13.10.2010 година.

По отношение на въведените останали касационни основания, настоящия съдебен състав напълно споделя изложените правни изводи от първоинстанционния съд, поради което не следва да ги повтаря отново.

Последният е постановил обжалваното съдебно решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира атакуваното в настоящото производство решение на СРС за законосъобразно, в това число правилно и обосновано. Правилно първоинстанционния съд е приложил нормата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ, като е изложил съображения за определяне наказание в минимален размер 1 500 лева, при преценка на смекчаващите отговорността обстоятелства.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си

задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, за чието съществуване са налице данни по делото в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият касационен състав споделя.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд - София град, Шести касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.08.2012 година, постановено по н.а.х.дело № 6047/2011 година по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 93 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: